

Lodser ere komne saa fylbig til Marineministeriets Kundskab, saa maa Aarsagen dertil nærmest søges i de mange Berøringspunkter, som Lodser og Fiskere have med hinanden, og den gode Forstaaelse, der i Almindelighed hersker imellem dem, navnlig paa de Steder, hvor Lodserne for Udkommets Skyld selv ere nøbde til at beskæftige sig med Fiskeri i deres Fritid, hvorfor mange af dem nære Betænknelighed ved at foretage Skridt, der kunde forandre dette gode Forhold.

Der findes nu vel en Række af Bestemmelser, der forbyder og fastsætter Straf for Vorttagelsen og Bestabigelsen af Sømarker, saaledes Admir. og Comm. Colleg. Plakat af 3die Januar 1793, Rancellistfrivelse af 14de Mai 1846, Bekjendtgj. for Søfarende ang. Sømarkers og Bageres Bestabigelse af 30te Mai 1862, Straffeloven af 10de Febr. 1866 §§ 285—289, ligesom Forbud derimod ogsaa indeholdes i den nyeste Lovslov, men alle disse Bestemmelser ferubfattede, at den rette Skyldige kan udfindes. I de paagjældende Tilfælde, hvor Markerne flyttes ved Nattetid af Fiskere, som ofte ere forfounde fra Farvandet ved Dagry, kan det saagodtjom aldrig konstateres, hvem der begaar en strafbar Handling, og den eneste kraftige forebyggende Foranstaltning imod Ondet er derfor et almindeligt Forbud imod Drivvaad i de afprykkede Farvande. Derfor har jeg ogsaa medtaget dette Punkt i det Forslag til Indstrækning i Brugen af Drivvaad, som jeg har tilladt mig at fremsætte i det foregaaende, og blev dette Forslag eller et lignende gennemført i en nær Fremtid, vilde alt-saa Spørgsmaalet om øvrige Foranstaltninger med særligt Hensyn til Fredning af Sømarkerne være hofisfalden. Efter dette derimod ikke, ser jeg ikke rettere, end at Marineministeriet som Lovsriernes og Vagervæsenets øverste Autoritet maatte gribe Initiativet til at faae gennemført Bestemmelser, der kraftigere end de nuggjældende Love kunne sikke Seiladsen mod den her paapegede Risiko og Lodserne eller andre Vedkommende mod de dem paaførte Udgifter ved Brifternes Reparation og Tilbageflytning. Da fylbige Bestemmelser herom ved at medtage Forbud mod Forstyrrelse af Opnudbringsarbejder og de Brifker, som Kommunerne selv skulle vedligeholde, maa træffes i Forstaaelse med Indenrigsministeriet, skal jeg ikke her fremsætte nærmere Forslag i denne Retning.

V.

Der staaer tilbage at omtale det Punkt af den mig som Chef for Kanonbaaden „Wille-moes“ foreskrevne Virksomhed, som maa siges til enhver Tid at falde ind under udrustede Krigs-fartøiers Opgave, nemlig at paase, at ikke Overgreb af hvilken som helst Art foretages fra Fremmedes Side paa dansk Esterritorium.

Naar aases fra det utilbørlige Fiskeri, der drives af svenske Fiskere inde ved selve Kysterne af Anholt, Læsø og Fornæs med Flyndermurevaad, hvilket kunde være forhindret, men som jeg isølge mine Ordre maatte respektere, saa har jeg ikke personligen antruffet Svenske i Overgærd, der burde paatales. Vel har jeg fra bornholmiske Fiskere modtaget Klager over det udstrakte Seibefiskeri, som de svenske Fiskere drive under Bornholm om Sommeren, men dels anførtes ingen Exempler paa Nordener, som de maatte have begaaet, dels hidvære Klagerne hovedsageligen fra Misforstaaelse med de lave Priser, som den høvre Fangst medfører, men dette er jo netop en Fordel for de bornholmiske Forbrugere, der optjøre Fiske saavel af de bornholmiske som af de svenske Fiskere. Det hændes tillige ved Møens Sydkyst, at de svenske Seibefiskere med deres Drivgarn undertiden bestadige vore egne Fiskeres bundfattede Garn, hvorfor en Tilrettevisning herfor, naar Leilighed gaves paa selve Stedet, vilde være af Nytte, men der er isøvrigt ikke nogen Grund til at formene svenske Fiskere at drive efter Seid ved Møen, isølge den faktisk bestaaende stiltiende Overenskomst imellem Danske og Svenske om at tolerere gjensidigt Fiskeri paa Sundets hele Strækning i dette Drøds ubdivede Forstand.

Alt tydske Kapitaller gjøres frugtbringende, og Lydskere finde god Fortjeneste ved, at tydske Fisterfartøier overføres som dansk Eiendom og vedkommende Vaadsførere bosætte sig — ialtsald nominelt — og løse Næringsbevis paa Verne Eyd for Sjælland og derpaa fiske i de omliggende Farvande, har jeg alt omtalt, men denne Fremgangsmaade er ialtsald lovlig, om den end er ubeldig. Derimod finder det Sted i Lillebelt, at tydske Fiskere, navnlig fra Aarv, komme uantastede over under Fyens Kyster, paa dansk Grund, hovedsagelig for at fange Mal om Sommeren — især dog forinden Kanonbaadens Togt begyndte — uagtet der ikke indrømmes nogen Gjensidighed i denne Retning fra tydske Side, og uagtet der endog ifjor Efteraar blev konfiskeret endel danske Lorfseruser, der, i Righed med, hvad der hidtil altid havde været Tilfældet, vare satte ind paa Aarv's Landgrund af nogle danske Fiskere fra Thorshøve Sonden for Møens. Ruserne bleve vel atter udleverede til Fiskerne med en Advarsel om ikke